

На другата утринъ, щомъ звънецътъ прибра децата въ часъ, стаята гръмна отъ викове:

— Съчинение. Съчинение „Пролѣтъ“.

— Добре дошла! — предлагаха други за заглавие.

Най-после учителътъ даде свобода на децата, кой каквото си иска, това да пише, и стаята се изпълни съ единъ тихъ, приятенъ шумъ. Само Геро стои, подпрѣлъ съ ржка челото си, съ широко отворени очи и мисли. Другитѣ сж тичали по полянитѣ, кжсали сж цвѣтя, учителътъ имъ е свирилъ съ цигулката, тѣ сж пѣли пѣсни, играли сж хоро, а той, какво да пише той? Геро надниква въ вче-

рашния день. Всичко преживѣно изпѣква така ясно предъ очитѣ му, като че сега става. Разприпкаха се мислитѣ му като агънца по ливада. Геро грабна перото и се наведе да пише. Чакъ когато другарчетата му взеха да четатъ съчиненията си, той се изправи съ една лекота въ душата си и дигна смѣло ржка.

— Какво искашъ, Герасиме? — попита го учителътъ.

— Да прочета съчинението си.

— Добре, чети.

Всички деца извърнаха погледи къмъ него. Нѣкои изкривиха лице въ подигравателна гримаса, а други мърдаха устни и шепнѣха: „Пуй, пуй, пуй.“ Но това не смути Гера. Той взе тетратката и зачете. Още първитѣ изречения прозвучаха така хубаво, че приковаха вниманието на всички. А когато по-нататъкъ прочете, какъ не-